



Den swenska Österbottningen.

Jag är en Österbottning jag,
oböjlig, stolt och fri,
med hjärta af det swenska slag,
hett blod och ruter i.
Till Bottenbygd står all min lust
och swensk skall södra Bottnets kust
till domedag förbli.

O, Larsmos sommargröna skär!
och Marymos mörka strand!
och Kwarfens unga dotter kär,
du fagra Replot-land!
Tag all min kärlek, all min tro
Här will jag med min flicka bo,
wid hafwets fria rand.

„Ty Wörå hjärta, Jäppo blod!“
och „Närpes stolta sinn!“ *)
Se Pedersö — en bonde god —!
Ej byter Lappfjärd skinn.
Må åskan gå i östersky,
wi swara skarpt från Kronoby:
„Här släpps ej fanen in“.

*) Ordstäf i Österbotten.

Vi trofsa uppå börd och namn
från Wästerbottens strand,
då swenska drakar togo hann
i dimmigt Österland.

J guld och blått wår wagga stod.
Vi stamma ned från Usa-blod
och fagra Fräjas famn.

Vi stått i nord, som Wästerms waft
och brutit trollens frid.

Här är det fäste Swerge lagt
se'n bragdfull hednatid.

Gror hatet sju och sjutti *) hwarf —
ej bryts en tum ifrån vårt arf
med godo eller strid.

Hwad rör mig insjöns dunfla wåg,
dessa drömmar natten lång?

Hwad rör mig skogens segertåg
och morgonrodnans fång?

Wår ätt är dagens wafna tolf.

Vi äro westerlandets folk
och gå wår egen gång.

Hwad wore denna altai-stam,

som wifit all sin tid —

Ett drömmarfolk, som skjutits fram

i ändlös sorglig strid —

— till trälens hårda öde dömdt — —

Hwad — detta folk, som alt förglömt —
om Wi ej stått bredwid?

Wälan — de hafwa fått en hann

i Swea-bildnings skyg

och högre klingar Finlands namn

för lagfast manlig dygd. —
Men det, som gaf dem mod i barn,
War Swerges kraft och starke arm
i deras mörka bygd.

Tro aldrig, Suomis bitter son,
att swensken böjer knä
för er kultur, som är det lån,
världslagen twang oss ge —

Tro ej wi gånga hän och dö —
— gå upp i er och se'n adjö —!
med denna världens we.

Nej! — ständigt fram är världens lag.

Vi gamle segla trygt,
men ung'örn wäyer dag från dag
till högre kraft och flykt — —.

Wår adel räknar tusen år;

J ären frie se'n i går
och bygga hwad wi bygt.

Låt bli att yfwas, unga makt,
ty häfdens witne står.

Den fasta grund historien lagt
du rubba ej förmår. —

Det warit wi, som åkern röjt
och J, som skörden, där wi plöjt
i ödemarkens wår.

Min wän! Ro ut i hafwets famn
och lägg din hand i min
och swär mig wid din faders namn
att fostra sonen din
till samma kamp i led för led
för fädrens språk och swenska sed
med ett ofufwadt sinn'.

*) Har afseende på den j. l. finsta 7-åttondebefelen.

Och slicka fist, som trotsigt skon
förgyller hemmets hård —!
Glöm ej, att du är bragdens lön
och blott den starke wärd —
Walkyrian wid fräjas fest
drack twemännings med Walhalls gäst
och slipade hans swärd.

Pedersö, den 16 maj 1895.

Gustaf von Numers.



Helsingfors,

Libnings- o. tryckeriaktiebolagets tryckeri,

1895.